

ESTIMAR UNA CABRA

La zoofília o bestialisme-el vincle sentimental o la pràctica sexual amb animals-són d'aquella mena de temes que gairebé tothom coneix però del quals rarament es parlaria en la sobretaula d'un àpat qualssevol. La primera notícia que vaig tenir en relació a aquesta singular afició humana es remunta uns quinze anys enrere, a un poble de l'Empordà (el nom del qual no vull recordar-me). Encara anava a l'escola; recordo que, un matí, es feia córrer que, la nit anterior, una dona del poble, havia hagut de ser atesa per haver quedat "enganxada" al seu gos mentre hi copulava. La sola imatge de la senyora unida a l'animal (que, per més recreació, deien que era gran com un poltre) em va provocar esgarrifances. Però potser em va resultar encara més terrible la certesa que vaig tenir que la dona mai més podria sortir al carrer sense que, en mirar-li la cara, tothom se la imaginés "en plena acció". Sempre més seria "la dona del gos". Creia innecessari tot aquell acarnissament col·lectiu; malgrat tot, el fet que una persona copulés amb un animal (independentment del seu tamany) em semblava una aberració impossible de justificar.

Una colla d'anys més tard, en una escapada a un poble de muntanya, una amiga meva m'assegurava que, entre els pastors, no era una pràctica tan estranya la de tenir relacions sexuals amb ovelles, cabres i d'altres bèsties de pastura: *vés que hi havien de fer allí dalt, tan sols, els pobres!*-deia. Llavors em vaig recordar de "la dona del gos", potser només era una mestressa de casa qualssevol, amb l'afegit que, després de sopar, se n'anava al llit amb el seu animal domèstic. No sabia qui era la seva família, ni si se sentia tan sola com aquells pastors de qui parlava la meva amiga. Fós com fós, els fets ja no em resultaven tan abominables com anys enrere. Acabada l'excursió, en una classe a la facultat, es va tocar el tema de la zoofília. Es va encetar una polèmica arrel d'una pregunta inesperada que va dirigir una professora a l'alumnat: *què faríeu si un client us expliqués que té relacions sexuals amb un animal?* De primer, és clar, tothom es va posar a riure. Després va tenir lloc una pluja d'idees. Alguns suggerien que, el primer pas, era fer-li veure al client que tenia un problema. D'altres, li recomanarien una teràpia de grup. Els de l'ala dreta de la psicologia, per contra, anirien directe al gra amb unes quantes descàrregues elèctriques, en presència de l'animal. La professora va acollir totes les suggerències sense que cap d'elles li fés el pes del tot. Ella proposava abordar la qüestió amb una pregunta ben senzilla al client: *la relació amb l'animal, suposa un*

problema per vostè?. Així doncs, el punt de partida d'allò que consideràvem patològic no eren els nostres prejudicis morals sino el sofriment humà: el del client i el dels qui es veien afectats pel seu comportament. Una excel·lent lliçò que he retrobat, fa pocs dies, en la meravellosa peça teatral, "La Cabra", magistralment interpretada per Josep Maria Pou i Marta Angelat en els papers protagonistes. L'obra, tracta la història d'un matrimoni ben avingut: Martin, un arquitecte de prestigi, i Stevie, la seva dona. El drama comença amb una notícia que esclata al bell mig de l'escenari, sotraguejant els fonaments de la parella. Martin estima Stevie, és la dona de la seva vida, però també Sylvia, una cabra amb qui manté una relació des de fa mesos. És un fet incompreensible que, tanmateix, ha aparegut en la seu matrimoni i no els queda més remei que afrontar. La crisi que provoca l'amor de Martin per la cabra, es tradueix en una violenta trencadissa d'objectes per part d'Stevie; símbol de seu món interior, fet miques. L'obra avança a un ritme trepidant, plena de diàlegs lúcids i penetrants. Tot es trenca a cada paraula, tot mor per poder néixer altra vegada.

Des del punt de vista psicològic, "La Cabra" ens mostra com n'és de necessari mirar de fit a fit la cara fosca de l'ànima humana, la que només volem veure en els altres; la més monstruosa, lletja i detestable que, d'una manera o d'una altra, tots portem dins nostre. Es tracta d'una tasca heroica però imprescindible per tal que, quan s'abaixi el teló, la vida pugui continuar.

Clara Esquena i Freixas

Psicòloga